

Arrest

nr. 167 918 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging.

1.2. Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het toekennen van een visum lang verblijf, beperkt tot de duur van de arbeidskaart, verlengd met één maand.

1.3. Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het verlengen van het verblijf voor de duur van de arbeidskaart B, geldig tot 1 juli 2015 verlengd met drie maand.

1.4. Op 16 september 2015 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de verlenging van het tijdelijk verblijf.

1.5. Op 16 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 12 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 20 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 20 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.9. Op 20 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor een termijn van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/10/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 19/10/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Enkele familieleden van de betrokkene (broers, zussen en de vader, de moeder is ondertussen overleden) verblijven legaal in België. Betrokkene woonde met hen op hetzelfde adres. Eén broer woont in Turkije. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit

staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

□ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of \E\ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/10/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 19/10/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene vroeg een nieuwe arbeidsvergunning aan, deze werd hem geweigerd. Bovendien daagde hij niet meer op bij zijn vorige werkgever, zodat zijn arbeidskaart werd ingetrokken en hem op 19/10/2015 een bevel om het land te verlaten werd gegeven. Hoewel betrokkene een bevel kreeg om het land te verlaten, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Betrokkene diende op 27/11/2015 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis aan, maar deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/01/2016.

Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Enkele familieleden van de betrokkene (broers, zussen en de vader, de moeder is ondertussen overleden) verblijven legaal in België. Betrokkene woonde met hen op hetzelfde adres. Eén broer woont in Turkije. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel alsook het gelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens een schending van de hoorplicht aanvoert.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

¹¹ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom niet werd gekozen voor de minimumtermijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft onmiddellijk een regularisatie aangevraagd na het eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij heeft gebruik gemaakt van een wettelijk recht.

Thans wordt hij hiervoor ten onrechte gesanctioneerd door de DVZ.

Indien de gemeente hem de beslissing tot onontvankelijkheid zou betekend hebben, zou hij vrijwillig het land verlaten hebben.

De DVZ ontnam hem deze kans door de beslissing te laten betekenen door de politie i.p.v. door de gemeente.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is i casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker heeft vooreerst duidelijk aangegeven in zijn verzoek dat hij in het Rijk samenwoont met zijn vader en broers en zus.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel strafbaar feit gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23}.

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een termijn van 2 jaar.

Waarom er geen minimumtermijn wordt opgelegd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt, betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de hoorplicht, tot een theoretische toelichting, zonder uiteen te zetten waarom zij in het thans voorliggende geval van mening is dat deze beginselen zouden zijn miskend. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat geen enkele toelichting wordt gegeven. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke aan de vereiste precisie en van een concrete uiteenzetting waarom in de thans voorliggende zaak deze beginselen zouden zijn miskend, niet ontvankelijk.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2015. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in zoverre zij zou menen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom er een inreisverbod met een termijn van twee jaar wordt opgelegd, kan zij evenmin worden gevolgd. Voor de termijn van twee jaar voor het inreisverbod wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij de vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd terwijl zij nochtans door de stad Gent op 19 oktober 2015 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat zij een nieuwe arbeidsvergunning heeft aangevraagd die haar werd geweigerd, dat zij niet meer opdaagde bij haar vorige werkgever zodat haar arbeidskaart werd ingetrokken op 19 oktober 2015, dat zij een aanvraag tot regularisatie indiende op 27 november 2015 doch dat deze op 20 januari 2016 onontvankelijk werd verklaard, dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en dat uit een onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. In de bestreden beslissing wordt betreffende de duur van het inreisverbod ook gemotiveerd dat enkele familieleden van de verzoekende partij legaal in België verblijven en dat de verzoekende partij met hen op hetzelfde adres woont, alsook dat één broer in Turkije woont, dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven, dat de verplichting terug te keren geen breuk met de familiale relaties betekent, dat het de

verzoekende partij vrijstaat gedurende de komende twee jaar de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- of privéleven, dat indien de verzoekende partij effectief voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in het Rijk het inreisverbod haar ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat, betreffende de keuze voor de 'minimumtermijn' enkel gemotiveerd wordt dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, noch dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod voor een termijn van twee jaar werd opgelegd en kan voorts worden aangenomen dat de verwerende partij – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel heeft gemotiveerd waarom zij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van twee jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering *in casu* niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij heeft gemotiveerd om welke reden een termijn van twee jaar wordt opgelegd en derhalve - hoewel zij erop wijst dat uit een onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar - niet moet motiveren waarom geen kortere of langere termijn is bepaald. Immers moeten de motieven betreffende de duur van het inreisverbod de verzoekende partij inzicht geven en er blijkt van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. *In casu* is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten.

De *in casu* besteden beslissing laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.5. Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat de vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Echter stelt de verzoekende partij dat zij na het eerste bevel om het grondgebied te verlaten onmiddellijk de regularisatie heeft aangevraagd, dat zij gebruik heeft gemaakt van een wettelijk recht, doch dat zij hiervoor thans gesanctioneerd wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat indien de gemeente haar de beslissing tot onontvankelijkheid zou betekend hebben, zij vrijwillig het land zou hebben verlaten, dat de verwerende partij haar deze kans ontnam door de beslissing te laten betekenen door de politie en niet door de gemeente, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is, en als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en disproportioneel is.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verzoekende partij 'gesanctioneerd' wordt voor het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een inreisverbod werd aan de verzoekende partij opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, doch blijkt geenszins uit de motieven betreffende de redenen waarom aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd dat dit onder meer gebeurde omdat de verzoekende partij een regularisatieaanvraag had ingediend.

In zoverre zij stelt dat zij, indien de gemeente haar de beslissing tot onontvankelijkheid zou betekend hebben, vrijwillig het land zou hebben verlaten, beperkt zij zich tot een hypothetisch betoog dat geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Voorts wijst de Raad op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Als reden van voor het opleggen van het inreisverbod vermeldt de bestreden beslissing vervolgens het volgende:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/10/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

(...)”

Hieruit blijkt duidelijk dat krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen daar een vroegere beslissing tot verwijdering van 19 oktober 2015 niet werd uitgevoerd.

De verzoekende partij meent dat de sanctie van het opleggen van een inreisverbod, bij het niet naleven van de terugkeerverplichting, verregaand en disproportioneel is, doch voert hiermee in wezen wetskritiek, waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

De verzoekende partij meent dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het individueel belang ver te zoeken is, doch laat na te duiden waaruit haar belangen bestaan of met welke van haar belangen of persoonlijke omstandigheden of humanitaire gronden de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij het opleggen van de bestreden beslissing.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij bij het nemen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan.

2.6. Waar de verzoekende partij wijst op het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat *in casu* de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor een termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat bij het bepalen van een termijn voor het inreisverbod een onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij en dat hieromtrent werd gemotiveerd. In de motieven van de bestreden beslissing kan immers gelezen worden dat een inreisverbod voor een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij de vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd terwijl zij nochtans door de stad Gent op 19 oktober 2015 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat zij een nieuwe arbeidsvergunning heeft aangevraagd die haar werd geweigerd, dat zij niet meer opdaagde bij haar vorige werkgever zodat haar arbeidskaart werd ingetrokken op 19 oktober 2015, dat zij een aanvraag tot regularisatie indiende op 27 november 2015 doch dat deze op 20 januari 2016 onontvankelijk werd verklaard, dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en dat uit een onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. In de bestreden beslissing wordt betreffende de duur van het inreisverbod ook gemotiveerd dat enkele familieleden van de verzoekende partij legaal in België verblijven en dat de verzoekende partij met hen op hetzelfde adres woont, alsook dat één broer in Turkije woont, dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven, dat de verplichting terug te keren geen breuk met de familiale relaties betekent, dat het de verzoekende partij vrijstaat gedurende de komende twee jaar de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- of

privéleven, dat indien de verzoekende partij effectief voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in het Rijk het inreisverbod haar ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

De verwerende partij beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij samenwoont met haar vader en broers en zus. De Raad dient echter vast te stellen dat deze omstandigheid door de verwerende partij in aanmerking werd genomen, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat enkele familieleden van de verzoekende partij legaal in België verblijven en dat de verzoekende partij met hen op hetzelfde adres woont, alsook dat één broer in Turkije woont, dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven, dat de verplichting terug te keren geen breuk met de familiale relaties betekent, dat het de verzoekende partij vrijstaat gedurende de komende twee jaar de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- of privéleven, dat indien de verzoekende partij effectief voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in het Rijk het inreisverbod haar ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent. De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar haar samenwoning met haar gezinsleden doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de specifieke familiale omstandigheden van de verzoekende partij in rekening werden genomen, kennelijk onredelijk zijn. Voorts is het enkele feit dat de verzoekende partij geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd hetgeen kan verwacht worden van elke in België verblijvende vreemdeling – zodat dit geen specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft –, niet van aard het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de verwerende partij er hadden toe kunnen brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat de verwerende partij naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod met een duur van twee jaar.

2.7. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besloot tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER